Să citim de Paști.

La chemarea clopotelor.

In fața unei prăvălii unde atârnau înșirate galbene și albe lumânări de ceară, o femeie desculță și bătrână da târcoale de mai bine de un ceas, aruncând priviri furișe în toate părțile... De câte ori înbulzeala creștea lângă ușa prăvăliei, femeia se apropia tiptil, cu pași de pisică, cu ochii țintă la șiragul de lumânări. Intindea sfioasă mâna cu degetele deschise, gata s'apuce o lumânare, dar își lua îndată de seamă și trecea înainte, aproape grăbită. După câțiva pași, se reintorcea prin fața prăvăliei cu tot felul de lumânări.

Iată că deodată s'a oprit lângă ușa prăvăliei și a rămas acolo îndobitocită, cu ochii în pământ, fără să-și dea seama dece s'a oprit, fără să simtă cum mulțimea trecătorilor o îmbrâncea din toate părțile...

Când din înălțimea clopotniței unei biserici din vecinătate dangătul clopotelor se revarsă tânguitor, femeia se trezi din toropeala în care căzuse. Privirea i se lumină de o hotărire bărbătească: cu pași siguri se apropie de șiragul cu lumânări de ceară. Fără teamă că ar putea s'o vadă cineva, întinse mâna și desprinse, cu băgare de seamă și fără grabă, o lumânare destul de scumpă. Fără s'o ascundă, luă drumul bisericii, cu privirea de halucinată, cu urechea plecată la chemarea tânguitoare a clopotelor de aramă.

Un om voinic, cu capul gol, cu gesturi desnădăjduite, începu să strige în urma ei:

— Puneți mâna pe hoață!... N'o lăsați!...

Trecătorii, mirați, nu știau pe cine să pună mâna: Nu vedeau pe nimeni fugând, nici în jos nici în sus.

Femeia mergea liniștită ca și când n'ar fi auzit strigătele negustorului păgubaș, ca și când hoția pe care o săvârșise era o poruncă de sus.

Numai atunci când simți la spate o respirație șuierătoare și când văzu întinzându-se pe trotuarul alb, umbre negre de brațe amenințătoare, își dete seama că e urmărită. Cu sprinteneala unei capre sălbatece sări în mijlocul străzii și, folosindu-se de îmbulzeala trecătorilor, reuși să scape o clipă din ghiara urmăritorului.

A trebuit să fie și alții care s'o vadă!

Ajunse pe o stradă mai lăturalnică... Se credea ca și scăpată de urmăritorul ei, când deodată o segetă în creer și în inimă un fluerat ascuțit de alarmă.

Inspăimântată, întoarse capul și se văzu urmărită de o ceată întreagă de oameni înverșunați, cari, — parcă înțeleși, — se adunaseră nu se știe cum și când.

— Uite-o!... Uite-o! — strigă un băiat de cizmărie, îndreptând spre fugară gheata pe care o agita în mână.

Cu ochii holbați, bălăbănind brațe amenințătoare, cei din ceată începură să strige ca scoși din fire:

— Puneți mâna pe ea!... N'o lăsați!... Hoața!...

Stârnești vulpea din ascunzișul ei și tot nu fuge atât de speriată cum alerga femeia cea desculță și bătrână.

— Puneți mâna!.. N'o lăsați!...

Un muncitor pavagiu, care tocmai se nimerise acolo, — lucrând cu târnăcopul, — când auzi asmuțirea hăitașilor, lăsă lucrul și o porni, cu grămada, după fugară. In graba cea mare, luase și târnăcopul cu care desgropase pietrele... Invârtindu-l pe sus ca pe o armă de război, părea un viteaz care se avântă în urmărirea vrăjmașilor țării!..

— Puneți mâna!...

In albastrul limpede și înviorător al primăverii, vibrau —cu intensitate asurzitoare, — clopotele de metal răsunător. Cu chemarea glasului lor de aramă, se trudiau parcă să trezească în mintea și în inima creștinului, amintirea Celui care a suferit și pătimit pentru omenire...

In sfârșit, gonacii izbutiră să se apropie de vânatul urmărit și ale cărui puteri se sleiseră cu totul.

O mână aspră se și întinsese cu ghiarele deschise, gata s'apuce și să strângă prada care tremura ca mlada de salcie tremurătoare.

S'a întâmplat o minune: Femeia cea bătrână făcu o săritură de căprioară și-l lăsă pe urmăritor cu zece pași în urmă... In fața ei stătea mare, larg deschisă și primitoare, ușa unei biserici. Sburând peste treptele sfântului lăcaș, bătrâna dispăru în umbră și în mirosul de tămâie...

Urmăritorii, desamăgiți, se opriră amenințători, cu pumnii strânși, cu ochii fulgerând, cu dinții scrâșnind.

In ușa bisericii se încadră, deodată, ca o icoană sfântă, fața palidă a unui preot bătrân.

Fără să grăiască un singur cuvânt, întrebă numai din privire gloata adunată în fața bisericii.

Un glas din ceată șuieră:

— A furat!... Sfinția Ta!... A furat!...

Preotul făcu semn tuturor să aștepte și intră în biserică.

Pitită într'o strană, cu ochii țintă la icoana Sfintei fecioare, hoața sta ca încremenită... Pe buze îi tremura o rugă fierbinte.

De ceară galbenă părea mâna ei uscată în care înțepenise lumânarea de ceară galbenă.

Preotul o atinse ușor pe umăr:

Femeia ridică ochii și-l privi fără să-l vadă. I se părea că o voce de sus îi vorbise.

— Ce ai furat? șopti glasul bătrânului preot.

— O lumânare! — răspunse un suspin — o lumânare pentru Domnul nostru Isus Hristos.

Preotul o îndemnă cu glas dojenitor:

— Scoală!... Ai păcătuit!... Au doar nu știi că Mântuitorul a poruncit să nu furi?

Apoi, ajutând-o să se ridice, o îndreptă spre o ușă din dosul altarului și îi dete drumul afară, pe o stradă lăturalnică și pașnică.

Ceata nu așteptase mult și-l văzu iarăși pe preot în ușa bisericii. Fața îi era și mai palidă și glasul îi tremura ușor:

— Cine-i păgubașul?

Negustorul de lumânări se arătă:

— Eu sunt... Mi-a furat o lumânare de 80 de lei!... Din cele de ceară adevărată!

Liniștit, preotul își scoase punga:

— Poftim!... Îți plătesc eu paguba!

Ca la o poruncă dată, ceata amuți iar negustorul își plecă ochii, rușinat, în pământ. Simți cum gulerul îl strânge, cum inima îi se umflă.

Cu smerenie ridică privirea spre preot:

— Nu, sfinția Ta, nu!... Nu primesc nimic... Am iertat-o!...

Ca de o fericire tainică, fața preotului se lumină:

— Și Dumnezeu a iertat-o!...

AL. CAZABAN

Iarna

Se-nvârtesc fulgi albi de nea
Peste sate, peste ape,
Peste dealuri, peste câmpuri,
Peste munți și peste văi.

Se-nvârtesc fulgi albi de nea
Peste case, peste pomi,
Peste drumuri, peste garduri,
Peste oameni și copii.

Se-nvârtesc fulgi albi de nea
Peste lupi și peste vulpi,
Peste iepuri, peste cerbi,
Peste tot ce-i viețuitor.

Se-nvârtesc fulgi albi de nea
Peste tot ce-i pe pământ,
Peste tot ce-i viu și mort,
Peste tot ce-i rău și bun